

Stykke gaaende ud paa, at Arbejdsløsheds-kassenævnet foruden af Arbejdsløsheds-inspektøren og de seks Tillidsmænd skal bestaa af to Medlemmer, valgte af Landstinget, og to af Folketinget samt af et Medlem valgt af Indenrigsministeren. Dette er, om jeg saa maa sige, en uskadelig Foranstaltning. Der vil hverken ske det ene eller det andet, fordi den vedtages, Betyggelsen vil ikke blive større, ej heller mindre derfor; den vil blive ganske den samme som nu. Efter hvad jeg har erfaret, er der allerede nu, naar Nævnet holder Møde under Forsæde af Arbejdsløsheds-inspektøren, i Regelen en Udsending fra Ministeriet til Stede, og at man saa her vil paabyrde Indenrigsministeren at vælge endnu et Medlem, saaledes at det samlede Antal af Nævnets Medlemmer bliver lige, og Nævnet derved mindre arbejdsdygtigt, er af den Slags Ting, som jeg har vanskeligt ved at forstaa.

Da Lovforslaget kom herop fra Folketinget, var det, som jeg før nævned, et Resultat af et Kompromis. Der var paa visse Punkter klippet af Statskassens Ydelse, til Gengæld var der indsat Bestemmelser, hvorved Kommunernes Støtte blev mere obligatorisk, end den før har været. Efter de af Flertallet her stillede Ændringsforslag bliver dette Forhold forrykket, Lovforslaget bliver endnu daarligere, end det var, da det kom herop. Det er mig derfor ikke muligt at stemme for noget af de stillede Ændringsforslag. Jeg henholder mig til de Par Linier, som Mindretallet har skrevet i Betænkningen, og hvori vi indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse i Folketingets Affattelse. Hvis det skulde ske, at Flertallets Ændringsforslag vedtages af det høje Ting, vil jeg — og jeg antager mine Meningsfæller med mig — stemme mod Lovforslagets Vedtagelse — vi har jo den gamle Lov, og den maa vi saa klare os med indtil videre.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Jeg skal ligesom den ærede Ordfører (Poul Rasmusen) gøre nogle faa Bemærkninger til de Ændringsforslag, der maa siges at have nogen Betydning ud over det rent redaktionelle, og ligesom den ærede Ordfører skal jeg først omtale Ændringsforslag Nr. 2 om Indsættelse af en ny Paragraf, hvorefter Indenrigsministeren vil faa Bemyndigelse til ogsaa at anerkende Arbejdsløsheds-kasser, der er oprettede af andre end Lønarbejdere. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det noget let vil

kunne tænkes, at Smaaestre kan ønske at oprette en Arbejdsløsheds-kasse, og at det offentlige har lige saa megen eller i hvert Fald en ikke ringe Interesse i, at der er sikret ogsaa saadanne Smaaestre under Arbejdsløshedsperioder nogen daglig Understøttelse, og at det ogsaa vilde kunne forsvares at yde Statstilskud til saadanne af Smaaestre oprettede Kasser. Ændringsforslaget giver jo for saa vidt Ministeren en ret udstrakt Bemyndigelse, som der ikke i Ændringsforslaget er fastsat noget som helst i Retning af, hvilke Betingelser der maa stilles til de Smaaestre, der paa den Maade kunde tænkes i Fællesskab at danne en Arbejdsløsheds-kasse, for at de skulde kunne opnaa Anerkendelse og faa Statstilskud efter de i Loven indeholdte Bestemmelser. Men jeg forudsætter, at Udvalget med mig er enig i, at hvis man skal gøre Brug af en saadan Bestemmelse, maa der stilles forholdsvis strenge Fordringer, kan jeg maaske sige, saa det ikke skal være en hvilken som helst Mester, der kan melde sig ind i en saadan Mesterarbejdsløsheds-kasse, men at den i alt væsentligt er tænkt for Mestre, der uden fremmed Hjælp udfører Arbejde for egen Regning, og som i Virkeligheden maa siges at være fuldt ud ligestillede med Lønarbejdere, og som derfor, selv om de ikke kommer ind under Kategorien: Lønarbejdere, kan have et vist Krav paa ikke at blive stillet daarligere, fordi de arbejder for sig selv, saasom det ikke skulde være en Forklejnelse for de paa-gældende, at de har været i Stand til at gaa over til at arbejde som Mestre.

Naar der ved Ændringsforslag Nr. 4 er foreslaaet, at det sidste Punktum i § 9 skal udgaa, maa jeg udtale min Beklagelse af, at man paa den Maade gør det noget vanskeligere for Arbejdsløsheds-kasserne at faa samlet de Reservefonds, som jeg for Resten gaar ud fra, at hele Udvalget med mig er enig i, at det vilde være overordentlig ønskeligt at faa samlet. Det sidste Punktum i § 9, som blev sat ind af Folketinget under Lovforslagets Behandling der, har to Formaal eller, om man saa vil, virker til to Sider. Det animerer Arbejdsløsheds-kasserne til at lægge hen til Reservefond derved, at de saa ved, at der i saa Tilfælde er sikret dem et bestemt Kommunitilskud, men det animerer for saa vidt ogsaa Kommunerne til at give dem Tilskud, som der derigennem skabes dem nogen Sikkerhed for, at der under ekstraordinære Arbejdsløshedsperioder er en ikke ringe Sandsynlighed for, at det